



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobce: **V. S.**, nar. X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X

zastoupený JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2023, č. j. OAM-4397-18/ZMR-2023,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobce o zaměstnaneckou kartu.
2. Žalobce namítá, že je napadené rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce se považuje za rodinného příslušníka občana EU, neboť jeho matka, která má v České republice trvalý pobyt, má za manžela občana České republiky, který je tedy otčímem žalobce. Žalobce žije s matkou a svým otčímem ve společné domácnosti. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce je dán i tím, že na Ukrajině, v domovském státě žalobce, probíhá válka.

3. Podle názoru žalobce žalovaný porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou

významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem, dále porušil ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu, když si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, a také porušil ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, když nepostupoval v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Žalobce namítal i porušení ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, jelikož žalovaný neřešil oprávněné zájmy žalobce a nedbal na to, aby bylo přijaté řešení v souladu s obecným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, neboť není pravdou, že v řízení byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti a nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že k naplnění důvodu pro nevydání zaměstnanecké karty dojde už tím, že je cizinec pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu, v důsledku čehož není osobou trestně zachovalou. Žalovaný uvedl, že si je vědom toho, že vedle zákona o pobytu cizinců stojí také mezinárodní závazky České republiky plynoucí z čl. 8 Úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod, nicméně v daném případě se vede řízení o žádosti žalobce a je tedy na něm, aby žalovanému sdělil důvody, proč by přes odsouzení za spáchání trestných činů, které naplnily důvod pro nevydání zaměstnanecké karty, měl jeho žádosti vyhovět. Žalobce tak měl tvrdit konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje takový nepřiměřený dopad zamítnutí žádosti do svého soukromého života. Platí, že je to právě žalobce, kdo je nejlépe obeznámen s vlastními rodinnými poměry a soukromým životem. Žalobce sice poukázal na to, že na území pobývá jeho matka a sestra, nicméně nic dalšího neuvedl; neuvedl žádná specifika jejich soužití nebo soužití s jeho matkou na území tak, že by z takto tvrzených skutečností mohl žalovaný nabýt přesvědčení, že žalobcova rodinná situace je do jisté míry zvláštní, resp., že se odlišuje od běžných rodinných vztahů do té míry, že je třeba, aby žalobci bylo povoleno k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty i přes fakt, že se dopustil úmyslného a nedbalostního trestného činu, povoleno. Žalovaný pak poukázal na to, že žalobce ve správním řízení toliko odkázal na existenci rodinných vazeb, nic dalšího netvrdil, jen uvedl, že žije společně s matkou a jejím manželem, a že se tak cítí být rodinným příslušníkem občana EU.
5. Žalovaný dále poukázal na to, že informace o rodinném životě předložil žalobce toliko až v žalobě. Pokud se ovšem žalobce cítil být rodinným příslušníkem občana EU, a to ke svému otčímovi, pak neměl žádat u žalovaného o ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU. Zároveň žalovaný vyslovil pochybnosti o tom, zda žalobce skutečně žije se svou matkou a otčímem, neboť nájemní smlouva, kterou žalobce předložil, uváděla jako osobu užívající byt toliko žalobce, nikoli i jeho matku nebo otčima. Žalobce tedy netvrdil žádné specifické a konkrétní okolnosti vztahující se k jeho rodinnému životu., v zásadě pouze argumentoval tím, že vede v České republice rodinný život se svou matkou a sdílí s ní společnou domácnost., přičemž ani nerozvedl, jak jsou jeho matka a otčím závislí na jeho pobytu na území. Žalobce je přitom mladý dospělý zdravý muž v produktivním věku a nijak neprokázal konkrétní skutečnosti svého soukromého a rodinného života. Žalovaný z těchto tvrzených skutečností vycházel a vzhledem k absenci dalších tvrzení neměl povinnost rodinný život žalobce dále zkoumat. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, 1 Azs 367/2018-34. Žalovaný také zopakoval, že žalobci není napadeným rozhodnutím zakazován další pobyt na území České republiky.

Zaměstnanecká karta není pobytovým oprávněním, které je primárně cíleno na cizince, kterým brání situace v zemi původu v návratu. Žalobce má tak možnost získat dlouhodobé vízum za účelem strpění, přičemž držitel tohoto víza má možnost získat za zvýhodněných podmínek povolení k zaměstnání. Žalovanému je navíc z jeho úřední činnosti známo, že žalobce žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění již podal, o věci zatím nebylo rozhodnuto.

6. V průběhu jednání konaném dne 4. 9. 2023, které soud nařídil na žádost žalobce, jenž nesouhlasil s rozhodnutím věci bez jednání, setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích, přičemž žalobce zdůraznil, že je napadené rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.
7. K důkazním návrhům soud uvádí, že neprovedl dokazování těmi listinami, jež jsou součástí předloženého správního spisového materiálu, neboť správním spisem se dokazování neprovádí a soud z něj bez dalšího vychází. Soud neprováděl dokazování kopií rodného listu žalobce a oddacího listu matky žalobce, neboť informace o rodinných vazbách žalobce jsou zřejmé ze správního spisu a nebyly nijak rozporovány. Dále soud neprováděl dokazování výsledkem matky žalobce, jenž měl prokázat tvrzení žalobce v souvislosti se zásahem do soukromého a rodinného života, avšak pro právní posouzení věci bylo provedení tohoto důkazu nadbytečné.

Splnění procesních předpokladů a rozsah soudního přezkumu

8. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
9. V dalším kroku soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal u žalovaného dne 18. 1. 2023 žádost o zaměstnaneckou kartu. K žádosti předložil pracovní smlouvu uzavřenou mezi žalobcem a společností T. D. s.r.o., dále smlouvu o nájmu bytu na adrese N. X., kopii cestovního pasu a víza opravňujícího žalobce k pobytu na území od 25. 8. 2020 do 20. 2. 2021
11. Z výpisu z evidence rejstříku trestů žalobce vyplývá, že byl trestním příkazem vydaným Okresním soudem v Kolíně dne 27. 12. 2018, sp. zn. 2 T 128/2018 uznán vinným pro úmyslný trestný čin (§ 146 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník), a dále rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23. 4. 2019, sp. zn. 6 T 34/2019, uznán vinným pro trestný čin spáchaný z nedbalosti (§ 143 odst. 1 a 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). Správní spis obsahuje obě výše odkazovaná trestní rozhodnutí.
12. Dne 14. 3. 2023 byla zmocněnkyni žalobce doručena výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, která obsahovala poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí.
13. Dne 31. 3. 2023 obdržel žalovaný vyjádření žalobce, ve kterém uvedl, že v České republice žije s matkou a sestrou od 10 let. Chodil tu do školy a vidí tu svoji budoucnost. Česky mluví

lépe než ukrajinsky. Na Ukrajině nikoho nemá a vůbec tam nejedí. Pokud mu bude žádost zamítnuta, neměl by kam jít. Vyrůstal v České republice a na Ukrajině nic nezná. Má tu rodinu a spoustu kamarádů. Má společnost, který by ho ráda zaměstnala. Dále uvedl, že měl strašnou autonehodu, které bude litovat do konce života. Začátkem roku 2024 mu skončí stanovená podmínka odnětí svobody. Je to pro něho a celou jeho rodinu těžké.

14. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění pak žalovaný uvedl, že jednou z podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu je skutečnost, že je žadatel o vydání pobytového oprávnění osobou trestně zachovalou, přičemž žalovaný poukázal na dva záznamy v rejstříku trestů žalobce. Žalovaný následně citoval z trestního příkazu Okresního soudu v Kolíně, ve kterém je uvedeno, že žalobce úmyslně fyzicky napadl poškozeného, který se žalobce zeptal, zda neví, kdo napadl jeho kamaráda, a to tak, že poškozeného nejprve udeřil jednou ranou pěstí do břicha a poté, co poškozený upadl na zem, jej nejméně desetkrát nohou kopl do oblasti břicha a hlavy, kterou si poškozený snažil krýt, přičemž tím poškozenému způsobil částečné nalomení nosních kůstek s otokem, několik krevních podlitin

v obličeji, kožní oděrky a pohmoždění na pravém boku, kdy se tímto jednáním žalobce dopustil trestného činu výtržnictví a přečinu ublížení na zdraví ve stadiu pokusu. Dále žalovaný citoval z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4, ze kterého vyplývá, že žalobce dne 9. 8. 2018 v noci řídil v přítomnosti spolujezdce osobní motorové vozidlo na komunikaci ulice 5. května v Praze, přičemž se při jízdě nechoval ohleduplně a ukázněně, neřídil se pravidly provozu na pozemních komunikacích, ze zjevné nedbalosti dostatečně nesledoval situaci v provozu na pozemní komunikaci, nepřizpůsobil rychlost jízdy zejména svým schopnostem a vlastnostem vozidla a při přejíždění do pravého jízdního pruhu najel více k pravému okraji komunikace, kde narazil do nákladního motorového vozidla zaparkovaného při pravém okraji komunikace, vlivem střetu se žalobcem řízené vozidlo odrazilo vlevo a přetočilo na střechu, čímž žalobce zavinil dopravní nehodu a vedle hmotných škod na několika vozidlech v důsledku způsobené dopravní nehody došlo ke smrtelným poraněním spolujezdce. Na základě těchto záznamů tak podle žalovaného žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Jelikož je nevydání zaměstnanecké karty pro nesplnění podmínky trestní zachovalosti možné pouze za předpokladu, že důsledky jejího nevydání budou přiměřené jeho důvodu, posuzoval žalovaný dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Pro tyto účely žalovaný zrekapituloval pobytovou historii žalobce na území České republiky, kterou zjistil z Cizineckého informačního systému (žalobce disponoval v minulosti povolením k dlouhodobému pobytu za rodinným účelem od 21. 7. 2010 do 20. 7. 2016. Dne 14. 7. 2020 podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka ve vztahu ke svojí tehdejší družce, žádosti bylo vyhověno s platností od 22. 2. 2021. Dne 18. 1. 2023 pak podal žádost o zaměstnaneckou kartu a současně podal žádost o ukončení přechodného pobytu. Žalovaný uvedl, že nerozporuje, že žalobce pojí s Českou republikou jisté vazby, avšak například od roku 2016 byla jeho pobytová situace na území pochybná. Podle žalovaného pak nemohla pobytová historie žalobce na území převážet zájem na ochraně veřejného pořádku, přičemž žalovaný zdůraznil, že tímto rozhodnutím není na rozdíl od správního vyhoštění, žalobci přímo stanovena povinnost z území České republiky vycestovat, ani mu není stanovena doba, kdy by mu byl pobyt na území České republiky zakázán. Ačkoli by obecně důsledkem nevydání zaměstnanecké karty měla být povinnost opustit území, tak v případě žalobce je situace odlišná, neboť s ohledem na probíhající válku v zemi původu žalobce, může být žalobci uděleno, v případě nesplňoval-li by podmínky dočasné ochrany,

vízum za účelem strpění. Žalovaný přihlédl k tomu, že je žalobce v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dobrý, neshledal důvody, pro které by se nemohl integrovat v domovském státě nebo v jiném státě, a ačkoli si žadatel na území České republiky vytvořil jisté soukromé vazby, tak žalovaný neshledal v zamítnutí vydání zaměstnanecké karty nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.

Posouzení věci soudem

15. Ještě před vypořádáním uplatněných žalobních bodů soud poznamenává, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na dispoziční zásadě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle níž soud přezkoumává výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tedy na žalobci, aby předestřel konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné [k tomu viz § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet a dotvářet žalobní námitky či různé důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy. Je proto naprosto odpovídající, pokud soud námitky uplatněné ve zcela obecné rovině (v rovině pouhého obecného tvrzení) vypořádá rovněž ve stejné míře obecnosti.
16. Přičemž obecná tvrzení žalobce, že byly v řízení porušeny § 2 odst. 1 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu pak soud ani za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepovažuje. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně*

individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení nedostála, neboť jde pouze o odkazy na ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.

17. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).
18. Podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3,

ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174) za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

19. Podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se za trestně zachovalého pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.
20. V první řadě soud uvádí, že byla naplněna hypotéza § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a), neboť žalobce má dva záznamy v rejstříku trestů a nesplňuje tak podmínku trestní zachovalosti. Ostatně ani žalobce nerozporuje, že by byly záznamy v rejstříku trestů zapsány nesprávně, omylem a že by se daných trestných činů nedopustil, byť má tendenci je částečně zlehčovat, či omlouvat (u prvního trestného činu poukazuje na to, že se ho dopustil po dosažení zletilosti, a u druhého trestného činu poukazuje na to, že se jednalo o nedbalostní trestný čin), ovšem ani jedna z žalobcem zmíněných okolností nemá za následek, že by mohl žalovaný k těmto trestným činům nepřihlížet a že by mohl považovat žalobce za trestně zachovalého. V tomto ohledu je tedy závěr jednoznačný, žalobce není osobou trestně zachovalou ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
21. Dále žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, přičemž uvedl, že žije ve společné domácnosti s matkou a svým otčímem, který je občanem České republiky a současně manželem matky žalobce. Dále uvedl, že je napadené rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života z důvodu probíhající války na Ukrajině. Žalobce v žalobě neuvedl konkrétní skutečnosti, které měl žalovaný při svém posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce opomenout.
22. Ze správního spisu vyplývá, že se žalobce po seznámení s podklady rozhodnutí k věci vyjádřil (srov. odst. 12 tohoto rozsudku), přičemž poukázal na to, že na území České republiky žije jeho matka a sestra a dále že na Ukrajině nikoho nemá. Žalovaný zjistil pobytovou historii žalobce na území České republiky s tím, že částečně byla navázána na jeho matku, následně pak na družku, se kterou ovšem již žalobce vztah ukončil. Částečně byla pobytová historie žalobce nejasná. Dále se vyjádřil ke zdravotnímu stavu žalobce, jeho věku, uvedl, že je žalobce svobodný, bezdětný. Žalovaný poté

poukázal na druh protiprávního jednání a jeho závažnost; tedy že se žalobce dopustil natolik společensky závažného jednání, že je bylo nutné kvalifikovat jako trestný čin (a to proti zdraví a veřejnému pořádku v prvním případě a v druhém případě pak v důsledku nedodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích a nedodržením rychlosti jízdy způsobil smrt osoby). Společensky nebezpečného jednání se dopustil opakovaně, dosud nebyl zcela vykonán jeho druhý trest. Žalovaný také uvedl, že žalobce nevlastní na území České republiky nemovitost, výdělek, který mu skýtal zaměstnání, kterému se chtěl věnovat, není dle hodnocení žalovaného nikterak vysoký (soud pouze na okraj uvádí, že se žalovaný navíc v průběhu správního řízení dotazoval budoucího zaměstnavatele žalobce, zda trvá na požadavku bezúhonnosti, jako na podmínce pro výkon uvedeného zaměstnání a zaměstnavatel tento požadavek potvrdil. Žalobce přitom zjevně tento předpoklad nesplňuje). Žalovaný pak sice připustil, že si žalobce v průběhu pobytu na území České republiky vytvořil soukromé vazby, ovšem nepovažoval za nepřiměřený zásah do těchto vazeb nevydání zaměstnanecké karty. Žalovaný zdůraznil, že napadeným rozhodnutím není žalobce nucen vycestovat z území České republiky, naopak mu s ohledem na probíhající

válku na Ukrajině svědčí možnost požádat si o jiný pobytový titul (vízum za účelem strpění). Přičemž žalobce si žádost o udělení víza za účelem strpění podal, a ačkoli nebylo o této žádosti do dne rozhodnutí soudu rozhodnuto, uvádí soud, že případný zásah do soukromého a rodinného života žalobce by musel být opět posuzován i v souvislosti s vyřízením této žádosti o vízum za účelem strpění. Ačkoli tedy sice byla žalobci zamítnuta žádost o zaměstnaneckou kartu, není v současné chvíli nucen na základě tohoto rozhodnutí opustit území České republiky, proto tak fakticky nemusí vůbec dojít k přetržení tvrzených rodinných vazeb. Soud má tak za to, že žalovaný přezkoumatelným způsobem a přílehavými argumenty vysvětlil, proč má za to, že nevydání zaměstnanecké karty nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a soud se s tímto vyhodnocením ztotožňuje.

23. Jak již vyplynulo z výše uvedeného, žalobce může svoji situaci adekvátně řešit prostřednictvím víza za účelem strpění podle § 33 zákona o pobytu cizinců. Dispozice zaměstnaneckou kartou tudíž není jediným prostředkem, kterým může zachovat svůj rodinný a soukromý život na území České republiky (zároveň je toto vízum způsobilé zabránit případné vážné újmě, která by žalobci mohla hrozit v souvislosti s válečným konfliktem na Ukrajině). Vzhledem ke zjevnému nesplnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty [§ 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců] je plně dostačující, pokud k zachování žalobcových základních práv účinně slouží jiný (případně i nižší) pobytový titul, zejm. vízum za účelem strpění.
24. Jak opakovaně konstatoval Evropský soud pro lidská práva (dále též „ESLP“), smluvní státy Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) jsou podle mezinárodního práva zásadně oprávněny samy stanovit podmínky vstupu cizinců na své území a pobytu na něm (srov. např. rozsudky ze dne 28. 5. 1985, *Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království*, stížnosti č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81, bod 67, nebo ze dne 21. 10. 1997, *Boujlifa proti Francii*, stížnost č. 25404/94, bod 42). Úmluva cizincům rovněž nezaručuje právo na vstup nebo pobyt v určité zemi. Smluvní státy tak nejsou povinny umožnit cizinci usadit se na jejich území (srov. např. rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014, *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10, bod 103).
25. V nyní posuzované věci je podstatné, že žalobce, jeho matka a případně sestra jsou státními příslušníky třetího státu, byť má minimálně matka, se kterou žije ve společné domácnosti, na území České republiky povolený trvalý pobyt. Článek 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury ESLP vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné a mnohdy nestačí ani to, že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam rodinný nebo soukromý život (viz např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, viz také např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48,

body 21 a 22, či ze dne 10. 7. 2018. č. j. 1 Azs 205/2018-25, bod 24). Z čl. 8 Úmluvy proto nelze dovodit povinnost respektovat volbu žalobce ohledně země společného pobytu jeho rodiny

26. Především pak čl. 8 ani jiné ustanovení Úmluvy nezaručuje právo na udělení konkrétního typu povolení k pobytu, pokud řešení nabízené vnitrostátními orgány umožňuje dotčenému jednotlivci bez překážek vykonávat jeho právo na respektování soukromého a rodinného života (srov. rozsudek ESLP ze dne 13. 10. 2016, *B.A.C. proti Řecku*, stížnost č. 11981/15,

bod 35). Tento závěr převzal ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek ze dne 29. 12. 2022, č. j. 3 Azs 238/2022-41).

27. S ohledem na výše uvedené soud uzavřel, že žalobce má k dispozici právní prostředky zajišťující, že nemusí bezodkladně vycestovat do země původu, a tudíž nedojde ani k porušení základních práv (ať již zaručených čl. 2 a čl. 3 nebo čl. 8 Úmluvy), které by s nuceným vycestováním do země původu mohlo být spojeno. Jinými slovy, jediným řešením žalobcovy situace z hlediska dodržení mezinárodních závazků České republiky, včetně Úmluvy, není nutně pouze vydání zaměstnanecké karty. V situaci, kdy žalobce svým trestněprávním jednáním zapříčinil, že nesplňuje zákonné podmínky pro toto pobytové oprávnění, bylo zamítnutí jeho žádosti v souladu se zákonem.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl ve věci neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. září 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu